

Αρχιεπίσκοπος Κύπρου από Αλεξανδρούπολη: “Ο Ελληνισμός της Κύπρου βρίσκεται, σήμερα, σε τροχιά αφανισμού”

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου](#)

Ο [Αρχιεπίσκοπος Κύπρου](#) κ.κ. Γεώργιος χοροστάτησε χθες στον Μεγάλο Πανηγυρικό Εσπερινό στον Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Νικολάου Αλεξανδρουπόλεως με αφορμή τον εροτασμό για τα Ελευθέρια της Αλεξανδρούπολης. Στην αντιφώνησή του αναφέρθηκε στην προσπάθεια κατάληψης και τουρκοποίησης ολόκληρης της Κύπρου από την Τουρκία.

Τον Προκαθήμενο της Κυπριακής Εκκλησίας προσφώνησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμος, ο οποίος καλωσόρισε με εγκαρδιότητα τον Μακαριώτατο, ευχαριστώντας τον για την αποδοχή της πρόσκλησης να τιμήσει με την παρουσία του τους εορτασμούς για τα “Ελευθέρια” της Αλεξανδρούπολης και να επευλογήσει τον ακριτικό λαό της Θράκης και του Έβρου. Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στις ιδιαίτερες σχέσεις Θρακιτών και Εβριτών με τη μαρτυρική μεγαλόνησο της Κύπρου αφού όπως είπε ο ακριτικός τόπος της Θράκης δεν διαφέρει και πολύ από την Κύπρο, όσο και αν τα εξωτερικά δεδομένα φαίνονται ρόδινα, ένας φόβος αβεβαιότητας επιπολάζει μονίμως πάνω από τα κεφάλια του ακριτικού λαού της Θράκης.

Στη συνέχεια αντιφώνησε ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Γεώργιος, με έντονο το αίσθημα της φιλοπατρίας και της αγωνιστικότητας. “Η Κύπρος βρίσκεται, χωρίς αμφιβολία, αυτή τη στιγμή στην κρισιμότερη φάση της εθνικής της ζωής. Ο Ελληνισμός της Κύπρου βρίσκεται, σήμερα, σε τροχιάν αφανισμού από τον τόπο στον οποίο ζει εδώ και 35 αιώνες. Έχουμε υποχρέωση να αντισταθούμε στην υλοποίηση των Τουρκικών στόχων και να τους ματαιώσουμε”, υπογράμμισε μεταξύ άλλων.

Αντιφώνηση Αρχιεπισκόπου Κύπρου κατά τον Εσπερινό στον Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Νικολάου Αλεξανδρουπόλεως

Σεβασμιώτατε,

Κύριε Περιφερειάρχη,

Κύριε Δήμαρχε,

Έλληνες και Ελληνίδες.

Ευχαριστώ πολύ για τα θερμά λόγια σας και τις εκδηλώσεις υποδοχής που μας επιφυλάξατε. Νιώθω αιχμάλωτος της αγάπης σας.

Κάθε φορά που πατώ τα χώματα της ελεύθερης Ελλάδας νιώθω μίαν αγαλλίαση, που δεν μπορεί με λόγια να περιγραφεί. Είναι ένα ανακάτεμα των αισθήσεων, που δεν επιτρέπει να διακρίνω ξεκάθαρα αν ονειρεύομαι ή αν είμαι ξύπνιος. Μόνο ένας αλύτρωτος Έλληνας, που μεταφέρει τον πόθο και τον καημό εκατοντάδων γενεών

προγόνων του και είναι υποχρεωμένος να μεταδώσει αυτόν τον πόθο και σ' αυτούς που ακολουθούν μέχρι την ευλογημένη ώρα, που θα έρθει «το ποθούμενον» , μπορεί να με καταλάβει. Εσείς δεν έχετε αυτό το θλιβερό προνόμιο να με καταλάβετε. Εδώ και 104 χρόνια αναπνέετε ελεύθερο ελληνικό αέρα. Νιώθετε τη θαλπωρή της μητρικής αγκάλης. Όσο και αν ο κίνδυνος υπάρχει – και δεν τον παραβλέπω- από τη γειτνίαση προς πολυπληθές, επεκτατικό και φιλοπόλεμο έθνος, έχετε μια αξιόλογη προστασία.

Διαβάζω ξεκάθαρα στα πρόσωπά σας τη χαρά σας. Συμμετέχω, όσο μπορώ, και εγώ σ' αυτή τη χαρά. Δεν θα' μουν ειλικρινής αν έλεγα ότι μπορώ να ξεχαστώ σ' αυτή τη χαρά. Δεν με αφήνουν τα παθήματα της ιδιαίτερης πατρίδας μου. Νιώθω την τραγικότητα της θέσης μου. Από το ύψος του θεσμού που εκπροσωπώ αντικρίζω τους 35 ελληνικούς και 20 χριστιανικούς αιώνες της Πατρίδας μου. Βλέπω τους ποταμούς των αιμάτων των προγόνων μου που χύθηκαν για να κρατηθεί ο τόπος ελληνικός και χριστιανικός. Ακούω τις οίμωγες σφαγιασθέντων, απαγχονισθέντων, εν λιμώ και δίψει τελειωθέντων από τους κατά καιρούς κατακτητές, που άφησαν εμφανή τα ίχνη της τυραννικής διέλευσής τους από την Κύπρο. Φτάνει ευκρινώς κοντά μου και ο θρήνος της κατεχόμενης γης μας, ακόμα και των στοιχείων της φύσεως από τον βάρβαρο εποικισμό και την ανελέητη προσπάθεια εξαφάνισης κάθε ίχνους της από τα βάθη των αιώνων μαρτυρίας της παρουσίας μας εκεί. Συνειδητοποιώ πλήρως και τους θανάσιμους κινδύνους που διατρέχει σήμερα ολόκληρη η Κύπρος, τον κίνδυνο του εκτουρκισμού. Τρέμω μπροστά στη σκέψη ότι είναι πιθανόν μελλοντικά η Ιστορία να μας κρίνει ανεπαρκείς στη διαφύλαξη όσων οι πατέρες μας σε μια σκυταλοδρομία αιώνων διατήρησαν και παρέδωσαν σ' εμάς.

Γι' αυτό και θα' θελα στις δυο τρείς μέρες που θα βρίσκομαι μαζί σας, να χρησιμοποιήσω λίγο από τον χρόνο σας για να συμπροβληματιστούμε γύρω από τα εθνικά μας θέματα. διότι κοινοί οι κίνδυνοι για όλο τον Ελληνισμό.

Η ελευθερία, παρόλο ότι είναι δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, εν τούτοις μόνο με αγώνες σκληρούς και συνεχείς εξασφαλίζεται και κατοχυρώνεται απ' όσους την επιβουλεύονται. Η γεωγραφική μας θέση-τόσο της μητροπολιτικής Ελλάδος όσο και της Κύπρου-είχε σαν συνέπεια να'ναι πολλοί αυτοί που επιβουλεύονται την ελευθερία μας. Στο σημείο όπου συναντώνται τρεις ήπειροι, στο σταυροδρόμι θρησκειών και πολιτισμών, η πατρίδα μας βρέθηκε πολλές φορές στο στόχαστρο κατακτητών και από την Ανατολή και από τη Δύση. Δοκιμάστηκε από αλλεπάλληλες εισβολές και πολυκύμαντες κατοχές, πληγώθηκε από τρομερές λεηλασίες από Πέρσες, Ρωμαίους, Ενετούς, Οθωμανούς, αλλά άντεξε. Η **Κύπρος**, στο ακροτελεύτιο όριο της Ευρώπης, **παρέμεινε πάντοτε άρρηκτα ενωμένη με τον υπόλοιπο ελληνισμό, διατηρώντας το ομόδοξο και ομόγλωσσο προς αυτόν, και έχοντας εν πολλοίς τις ίδιες εθνικές**

περιπέτειες με αυτόν. Γι' αυτό και μιλώντας για τους διαχρονικούς αγώνες των Ελλήνων δεν ξεχωρίζουμε Ελλαδίτες και Κυπρίους. Ούτε και αναφερόμαστε σε άλλους, εκτός από εθνικούς αγώνες. Οι κοινωνικοί, πολιτικοί και άλλοι αγώνες δεν μπορούν να συγκριθούν με τους υπέρ ελευθερίας εθνικούς αγώνες..

Όταν ένας λαός διαβαίνει επί αιώνες-και χιλιετίες-τα μονοπάτια της Ιστορίας, είναι φυσικό στα κατάστιχα της μνήμης του να'ναι καταχωρημένα, μεγάλο πλήθος από γεγονότα, πρόσωπα, ημερομηνίες, αναβάσεις θριάμβων και καταβάσεις οδύνης, νίκες και ήττες, περηφάνια πολλή για δόξες χιλιοτραγουδισμένες και θρήνος για απώλειες τραγικές. Και είναι απαραίτητο ο λαός αυτός να έχει συναίσθηση αυτού του παρελθόντος του.

Ο Διονύσιος Κόκκινος λέει πως χωρίς τη γνώση του παρελθόντος δεν είναι δυνατόν να μετρήσουμε τις δυνάμεις του παρόντος, ούτε ν' ατενίσουμε προς το μέλλον. Γι' αυτό και η Ιστορία που είναι η γνώση των δοκιμασμένων δυνάμεων ενός λαού και των εκδηλωμένων ιδιοτήτων του στα εμπόδια, τις δοκιμασίες και τις κατακτήσεις κατά το πέρασμα των αιώνων, είναι άκρως απαραίτητη σε κάθε λαό.

Μιλώντας κατά την τελετή της απονομής σ' αυτόν του βραβείου Νόμπελ, ο **Γιώργος Σεφέρης** έδωσε ένα αδρό χαρακτηρισμό της πορείας του Ελληνισμού στην Ιστορία. Είπε μεταξύ άλλων και τα εξής: **«Οι Έλληνες περάσαμε βάσανα πολλά. Στο διάβα των αιώνων πολλοί μηδίσανε, πολλοί κατάντησαν γραιοκύλοι, πολλοί εξισλαμίστηκαν και γίνηκαν γενίτσαροι, αρκετοί συνεργάστηκαν με τους Φράγκους, μπολιάστηκαν με τη νοοτροπία τους και αφομοιώθηκαν από αυτούς. Όμως πάντα υπήρχαν οι Έλληνες που διατηρούσαν τη συνέχεια και την παρέδιδαν στη επόμενη γενιά».** **Διαπιστώνει δηλαδή τον συνεχή αγώνα, κάτω από αντίξοες συνθήκες και με λιποταξίες, για διατήρηση του Ελληνισμού.**

Μα και όλοι οι μελετητές μαρτυρούν ότι η Ιστορία του ελληνισμού είναι σχεδόν συνώνυμη με τη συνεχή απειλή κατά του συνόλου των τμημάτων του έθνους από διάφορους αλλοφύλους. Γι' αυτό και ήταν συνεχής και η προσπάθεια απόκρουσης των εχθρών ή, το δυσκολότερο, η επιβίωση του Ελληνισμού κάτω από την ξένη κυριαρχία.

Η διαρκής πάλη των Ελλήνων προς τον κάθε λογής κατακτητή, ή επίδοξους κατακτητές, τους έδωσε να καταλάβουν ότι η ελευθερία αγοράζεται και ζυγίζεται με αίμα και είναι πάντα «απ' τα κόκκαλα βγαλμένη». Τους δίδαξε, επίσης, ότι η ανθρωπινή αξιοπρέπεια επιτάσσει προάσπιση της ελευθερίας με κάθε θυσία, και

όταν ακόμα, η συμβατική λογική φωνάζει πως η αντίσταση σε επίδοξους και υπαρκτούς κατακτητές είναι άπελπις. Παραδείγματα εφαρμογής αυτής της πεποίθησής τους υπάρχουν πολλά: Το «μολών λαβέ» του Λεωνίδα, αλλά και του Αυξεντίου, το «εγώ Γραικός γεννήθηκα, Γραικός θε να πεθάνω» του Αθανάσιου Διάκου, το «ου περί χρημάτων τον αγώνα ποιούμεθα αλλά περί αρετής» του Κυριάκου Μάτση και άλλα.

Εγκύπτοντας στην Ιστορία μας συνειδητοποιούμε ότι **την ελευθερία δεν μας την χάρισε ποτέ κανένας ξένος. Την πήραμε μόνοι μας με τους αγώνες μας. Την κέρδισαν για μας οι πρόγονοί μας, μακρινοί και κοντινοί, οι πατέρες μας, οι αδελφοί μας, με θυσίες και αίμα. Γι' αυτό και πρέπει να αντιλαμβανόμαστε την ευθύνη για τη διατήρησή της.**

Η μελέτη της μακραίωνης Ιστορίας μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι κερδίζει όποιος είναι αποφασισμένος να πεθάνει. Νικά εκείνος που απαρνείται τη ζωή χάριν ανώτερων αξιών. Δείχνει, επίσης, ότι όσες φορές ο αγώνας υπέρ της εθνικής ελευθερίας κατέστη συνείδηση και ιδεώδες ολόκληρου του λαού, το ελληνικό μεγαλείο έφτασε μέχρι τον ουρανό.

Μας αποκαλύπτει, ακόμα, αυτή η μελέτη, τα κύρια βάθρα των αγώνων του έθνους, που είναι η Παιδεία μας, η οποία συντήρησε την παράδοση και τις αξίες της φυλής μας, καθώς και η Ορθόδοξη Εκκλησία μας. **Η δράση της Εκκλησίας είναι πάντα συνυφασμένη με τους υπέρ ελευθερίας αγώνες του έθνους.** Και είναι αυτή που κράτησε στους μακρούς και ασέληνους αιώνες της δουλείας την εθνική αυτοσυνειδησία του λαού μας, και πολλές φορές συνέβαλε και στη φυσική επιβίωση του Ελληνισμού. Γνωστοί και σ'εμάς στην Κύπρο οι αγώνες σας, εδώ στο σημερινό άκρο του Ελληνισμού. Αγώνες της Εκκλησίας και προς τους αλλόθρησκους αλλά και προς ομόδοξους.

Σήμερα, παρά τις τόσες διακηρύξεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα και τον σεβασμό των συνόρων των εθνών, ο ελληνισμός βάλλεται από παντού. Και όπως πάντα, έθνος ανάδελφο όπως είμαστε, δεν διαθέτουμε αξιόπιστους συμμάχους. Μόνο η εθνική αφύπνιση που οδηγεί σε εθνική αυτογνωσία θα μας εξασφαλίσει την επιβίωση. Στα βαριά πλήγματα των αφελληνιστικών προσπαθειών των κατά καιρούς κατακτητών, ο **Ελληνισμός**, αφού συνειδητοποιούσε τον κίνδυνο, προέβαλλε ως ασπίδα τις αξίες και όλα τα στοιχεία της πολιτιστικής κληρονομιάς του. Και αποδυσόταν στον εθνικό υπέρ πάντων αγώνα. Ένιωθε πάντα ότι κουβαλούσε στους ώμους του όλη την κληρονομιά των προγόνων και το χρέος να την προφυλάξει και να την συντηρήσει άθικτη.

Αυτή την ευθύνη νιώθουμε και εμείς σήμερα στην Κύπρο για διατήρηση του

Ελληνισμού στην εσχατιά αυτή της Ανατολικής Μεσογείου όπου διαβιοί εδώ και τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια.

Η Κύπρος βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπη με το φάσμα της πλήρους κατάληψης και Τουρκοποίησης. Θα ήθελα να σας εκθέσω απόψε, πολύ σύντομα, αυτόν τον κίνδυνο προκειμένου να ζητήσω από εσάς, από ολόκληρο το Έθνος, ενίσχυση και αύξηση της συμπαράστασης προς τον αγώνα μας. Το 1920 στη μεγάλη εθνοσυνέλευση της Άγκυρας οι Τούρκοι έθεσαν ως πρώτιστο στόχο τους την « ανάκτηση της Κύπρου». Θεωρούσαν ότι ήταν δική τους η Κύπρος ως τμήμα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και την έχασαν παραχωρώντας την στην Αγγλία και έτσι ζητούσαν να την ανακτήσουν. Έστω και αν ακολούθησε η συνθήκη της Λωζάνης με την οποία αποποιήθηκαν κάθε δικαίωμα τους επί της Κύπρου, ο στόχος κατάληψης της Κύπρου παραμένει αμετάθετος για όλες τις Τουρκικές κυβερνήσεις.

Με τρεις κυρίως τρόπους επιδιώκει, σήμερα, η Τουρκία την κατάληψη και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου:

α) Πρώτα με την αποδοχή εκ μέρους μας μιας λύσης που να προνοεί κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας και δημιουργία εξ υπαρχής ενός νέου κράτους. Όσο υπάρχει η Κυπριακή Δημοκρατία συνυπάρχουν και τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών και οι αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης που τη θωρακίζουν και δεν μπορεί η Τουρκία να νομιμοποιήσει την κατοχή. Ο μόνος τρόπος να απαλλαγεί η Τουρκία από τα ψηφίσματα και τις αποφάσεις αυτές είναι η διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Το νέο κράτος που θα προκύψει θα είναι αθωράκιστο. Για να προσφύγει στα Ηνωμένα Έθνη ή στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα θέλει τη συγκατάθεση του Τουρκοκυπριακού «συνιστώντος κρατιδίου», που δεν θα την έχει. Και κατά την πάγια τακτική τους, αμέσως μετά τη συμφωνία, οι Τούρκοι, θα αθετήσουν την υπογραφή τους. Μη έχοντας τότε πού να προσφύγουμε, αφού με τη διάλυση του νέου κράτους θα είμαστε κοινότητα και όχι κράτος, θα γίνουμε όμηροι της Τουρκίας. Γι'αυτό και δεν θα πρέπει να παρασυρθούμε με κανένα τρόπο σε μια τέτοια λύση.

β) Ο δεύτερος τρόπος με τον οποίο οι Τούρκοι επιχειρούν υλοποίηση του στόχου τους είναι ο εποικισμός. Οι μαρτυρίες των ίδιων των Τουρκοκυπρίων-όσοι απ'αυτούς απέμειναν- είναι ότι σήμερα, πέραν του στρατού κατοχής, υπάρχουν στο κατεχόμενο μέρος της Κύπρου και ένα εκατομμύριο έποικοι. Ο εποικισμός αποτελεί, βέβαια, έγκλημα πολέμου και καταδικάζεται απ'όλα τα κράτη. Επιχειρούν όμως, οι Τούρκοι, νομιμοποίησή του, με διάφορους τρόπους. Προβάλλουν ήδη τις δικαιολογίες ότι κάποιοι γεννήθηκαν στην Κύπρο, κάποιοι παντρεύτηκαν, κλπ. Αν συνεχίσουμε να μην αντιδρούμε δυναμικά, ως προς το θέμα

αυτό, κάποια στιγμή θα έχουμε την τύχη της Αλεξανδρέττας. Αφού φέρουν με το μέρος τους τούς ισχυρούς της γης, έχοντας την πλειοψηφία του πληθυσμού, οι Τούρκοι θα επιδιώξουν ενιαίο κράτος και δημοψήφισμα. Κι αφού θα έχουν την πλειοψηφία, θα ζητήσουν ένωση με την Τουρκία. Τη μέθοδο αυτή την εφάρμοσαν στην περιοχή της Αλεξανδρέττας η οποία ενώ ήταν επαρχία της Συρίας, προσαρτήθηκε στην Τουρκία. Αν δεν αντισταθούμε αποτελεσματικά στα εποικιστικά σχέδια της Τουρκίας θα έχουμε και εμείς την τύχη της Αλεξανδρέττας.

γ) Και τέλος, θα επιδιώξουν τον στόχο τους, με τη μέθοδο του εκφοβισμού. Θα πράξουν ότι έπραξαν στην Ίμβρο και στην Τένεδο, αναγκάζοντάς μας να φύγουμε στο εξωτερικό για εξασφάλιση ασφάλειας για τα παιδιά μας. Η παραμονή των Ελλήνων της Ίμβρου και Τενέδου στα νησιά τους εξασφαλιζόταν με τη συνθήκη της Λωζάνης. Θα είχαν ευρείες ελευθερίες, σχολεία, αυτοδιοίκηση κλπ. Οι Τούρκοι τότε πήραν τις φυλακές μεγίστης ασφαλείας τους στην Ίμβρο. Τη μια νύκτα άφησαν να διαφύγει ένας βαρυποινίτης που σκότωσε κάποιον Έλληνα, την άλλη άφησαν άλλον που βίασε μια Ελληνίδα, με αποτέλεσμα σιγά-σιγά ο Ελληνικός πληθυσμός να φύγει. Έτσι θα επιδιώξει και στην Κύπρο η Τουρκία. Προκαλώντας προβλήματα στη γραμμή αντιπαράταξης, ή με τους Τούρκους και τους λαθρομετανάστες που διατηρούν ως εγκάθετους στις ελεύθερες περιοχές, θα δημιουργήσουν κλίμα ανασφάλειας και πανικού στις τάξεις του λαού με μόνο τρόπο αντίδρασης την φυγή.

Η Κύπρος βρίσκεται, χωρίς αμφιβολία, αυτή τη στιγμή στην κρισιμότερη φάση της εθνικής της ζωής. Ο **Ελληνισμός της Κύπρου** βρίσκεται, σήμερα, σε τροχιά αφανισμού από τον τόπο στον οποίο ζει εδώ και 35 αιώνες.

Έχουμε υποχρέωση να αντισταθούμε στην υλοποίηση των Τουρκικών στόχων και να τους ματαιώσουμε.

Είναι γεγονός πως τα συγκριτικά υλικά μεγέθη, με αντίπαλο την Τουρκία, είναι συντριπτικά σε βάρος μας, όπως, εξ άλλου, ήταν πάντα στην ιστορική διαδρομή του Ελληνισμού. Είναι, όμως, επιλογή η παράδοση γιατί ο αντίπαλος είναι ισχυρός; Στην Ιστορία μας, αποδείχτηκε πολλές φορές, ότι το ψυχικό σθένος καταβάλλει τον αριθμό.

Οι πτώσεις στον Ελληνισμό δεν γίνονται αιτίες για την αποσύνθεσή του. Αντιθέτως του δημιουργούν προϋποθέσεις για να αναπτύξει νέες δυνάμεις, τον εμψυχώνουν, του δίνουν την παρόρμηση για νέες κατακτήσεις.

Όπως, όμως η ελευθερία δεν δωρίζεται αλλά κατακτάται, έτσι και το μέλλον δεν διαγράφεται παθητικά, από την τύχη, αλλά διαμορφώνεται δυναμικά από κάθε λαό.

Κάθε πατρίδα χαίρεται τόσην ελευθερία, όση αναλογεί στη σωφροσύνη των πολιτών της και στην αγωνιστική διάθεσή τους.

Οι Έλληνες ουδέποτε υπήρξαν τόσον αφελείς ώστε να αυταπατώνται και να περιμένουν την ελευθερία τους από ξένα χέρια. Ξέρουν, όμως, ότι όπως και η πρόσφατη Ιστορία, που εξελίσσεται στην περιοχή μας, διδάσκει, ουδείς είναι τόσο μεγάλος για να αδιαφορεί, για πάντα, έναντι των μικρών. Και όλοι, όσο μικροί και ασήμαντοι και αν είναι, δεν θα πρέπει να ξεχνούν ότι υπάρχουν απρόβλεπτες συγκυρίες, που μπορούν, ενδεχομένως, να τους καταστήσουν καταλύτες σε κρίσιμες στιγμές. Όπως ορθά επισημαίνει, ήδη από την αρχαιότητα, ο Θουκυδίδης, οι πόλεμοι, συνήθως, δεν εξελίσσονται όπως ήταν η πρόβλεψη των εμπνευστών τους. Απρόοπτοι και αστάθμητοι παράγοντες αναδεικνύουν αδυναμίες, για τους μεγάλους, και ευκαιρίες για τους μικρούς. Στο χέρι μας είναι, λοιπόν, να μεταβάλουμε την κατάσταση. Φτάνει να εργαστούμε μ'όλη τη δύναμη της ψυχής μας και να αξιοποιήσουμε όλα τα δεδομένα, όπως διαγράφονται σήμερα, προς τον σκοπό αυτό. Να πιστέψουμε ότι τα εθνικά μας δίκαια δεν παραγράφονται, όσος χρόνος κι αν περάσει.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε την επιβαλλόμενη σύνεση στις κινήσεις και στις προσπάθειες μας, άλλο τόσο θα πρέπει να αγνοήσουμε τις φωνές των λεγόμενων ρεαλιστών για «αμετακίνητα τετελεσμένα», και οι οποίοι θεωρούν ως «εθνική αυτοκτονία» κάθε αντίσταση στα σχέδια του κατακτητή. Η εθνική αντίσταση δεν υπήρξε ποτέ και δεν είναι εθνική αυτοκτονία. Αντίθετα θα πρέπει να είναι η πρώτη προτεραιότητα της ζωής μας.

Οφείλουμε οι Πανέλληνες, από τη Θράκη μέχρι την Κύπρο να συνειδητοποιήσουμε ότι κοινοί είναι οι εθνικοί κίνδυνοι που αντιμετωπίζουμε. Κι ότι στην Κύπρο, δοκιμάζεται η αντοχή του Έθνους. Τυχόν κατάρρευση του Κυπριακού μετώπου θα έχει τραγικά συνεπακόλουθα και για τα άλλα ελληνικά τμήματα. Θα πρέπει, ως Έθνος, να απαιτήσουμε τα αυτονόητα και για την Κύπρο.

Αν όλοι οι Ευρωπαϊοί δικαιούνται να έχουν ελεύθερη διακίνηση, ελεύθερη εγκατάσταση και ελεύθερη απόκτηση περιουσίας σε όλη την Ευρώπη γιατί εμείς πρέπει να στερούμαστε αυτών των δικαιωμάτων μας; Και αν για όλους παντού ισχύει «ένas άνθρωπος μία ψήφος» γιατί εμείς να μην έχουμε αυτό το δικαίωμα; Μπορούν οι Ευρωπαϊοί εταίροι μας να αντιταθούν σ'ένα τέτοιο αίτημά μας; Αφού, όμως, εμείς συμβιβάζόμαστε με όλο και λιγότερα, ποιος ο λόγος να μεριμνούν εκείνοι; Τους παρέχουμε το τέλειο άλλοθι για να αδρανούν. Θα πρέπει, ως εκ τούτου, να απαλλαγούμε από τις διαπραγματεύσεις που επιδιώκουν λύση Τουρκικών προδιαγραφών και να διεκδικήσουμε ανυποχώρητα την εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και για την Κύπρο.

Κάθε φορά που «ωδίνες θανάτου και κίνδυνοι Άδου» περιεκύκλωναν τον Ελληνισμό, αυτός σωζόταν με τη βοήθεια δυο παραγόντων: α) Ενός λείμματος, έστω και μικρού, που έμενε σταθερό στις αξίες και τις παραδόσεις του έθνους και γινόταν η ζύμη για να ζυμωθεί «όλον το φύραμα» (και εμείς, δόξα τω Θεώ, είμαστε πολλοί) και β) Του Θεού που ερχόταν πάντα βοηθός στις δικές μας προσπάθειες.

Και οι δύο αυτοί παράγοντες υφίστανται και σήμερα. Ας τους χρησιμοποιήσουμε για τη σωτηρία του τόπου και των παιδιών μας.

